

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София<http://iankov.com>iankov.bg@mail.bg

6 ноември 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
 LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
 LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
 LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
 LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
 LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
 LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
 LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
 LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
 LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
 LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
 LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
 LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
 LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
 LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
 LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
 LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
 LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
 LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
 LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
 LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
 LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
 LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
 LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.

LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
 LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
 LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
 LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
 LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
 LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
 LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
 LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.
 LPC-Embassy-042/ 25 август 2006 г.
 LPC-Embassy-043/ 29 август 2006 г.
 LPC-Embassy-044/ 31 август 2006 г.
 LPC-Embassy-045/ 25 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-046/ 26 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-047/ 27 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-048/ 28 септември 2006 г.
 LPC-Embassy-049/ 03 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-050/ 09 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-051/ 18 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-052/ 19 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-053/ 23 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-054/ 26 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-055/ 30 октомври 2006 г.
 LPC-Embassy-056/ 6 ноември 2006 г.

Както този, така и всички предишни и следващи
 текстове от тази серия можете да прочетете:

а) в интернет на адрес: <http://iankov.org>;

б) в подготвената за печат книга

„Документ за самоличност. Политическа
 документалистика”, Том 7.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
 акредитирани в България от държавите-членове
 на Европейския съюз,
 Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

кЪМ: **№ 14400/ 27.09.2006 г.**

До Президента
бул. “Княз Дондуков” № 2
1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. “Цариградско шосе” № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

1.

Това, че в България *абсолютно всичко, което от 1944 г. до 1990 г. е било свързано с т. нар. здравеопазване на населението се е намирало под абсолютно тоталния контрол на българската Държавна сигурност* (действаща като филиал на съветската Червена армия и в частност – на КГБ), е тема, по която съм започнал да пиша и официално да публикувам¹ още през 1990 г., когато, като сенатор (депутат във Великото Народно събрание) бях използвал правомощията си, за да се запозная със съдържанието на строго секретно прокурорско дело, намиращо се в архива на тогавашната Върховна военна прокуратура, откъдето взех първите ужасяващи доказателства, събирани и систематизирани от самата прокуратура.

Това, че в България *абсолютно всичко, което след квазиполитическите промени от 1990 г. до ДНЕС е било и продължава да е свързано с т. нар. здравеопазване на населението, се намира в ръцете на специалните звена от системата на българския филиал на руската Червена мафия* (както и на държавната власт, действаща като нискоерархично структурно звено от системата на същия филиал на Мафията²), е тема, която винаги съм считал за абсолютно неразделна част от горепосочената тема и по която съм постъпвал по същия начин. А неразделността на така визираните теми произтича от елементарния факт, че следвайки своята исторически нова стратегическа цел, съветската Червена армия (и нейният български филиал) още през 80-те години бе започнала „*да се изнася*” извън структурата на държавната власт и да трансмутира в Червена мафия, представляваща *качествено нов мафиотски феномен*, характеризиращ се с това, че вместо да бъде в нелегалност и в престъпна опозиция на държавата и обществото, тя

¹ Не само публицистични и научни материали, но и официални писмени искания за съдебно разследване, адресирани до Прокуратурата и висшите представители и органи на държавната власт.

² Тук, несъмнено, са преди всичко Министерството на здравеопазването и специалните служби при Министерството на вътрешните работи и Министерството на отбраната; но освен това, тук са и голямо множество структурни звена, базирани (поради експертно-професионални или оперативно-камуфлажни причини) и в редица други държавни или с държавно участие структури.

всъщност *е превърнала както държавата, така и обществото в свои строго подчинени нискоерархични структури.*

Впрочем, особено през последните десетина години, в българските медии се намират изключително голямо множество факти, от специалното тематично-характерологично подреждане на които по категоричен начин е видно, че **в България се провежда** както сравнително добре камуфлирана (по отношение на някои обекти, дейности и критерии), така и напълно ясна, откровена и безцеремонна **стратегия на медикаментозен тероризъм и на евгенично прочистване на определени социално-политически, интелектуални и други слоеве от населението**; и че тази стратегия се провежда от две групи непосредствени изпълнители: **а)** както от съответните множество недържавни и чисто мафиотски структури; **б)** така и от съответните държавни органи и институции, които, всъщност, действуват като инструмент, тотално подчинен на **Мафията**.

Това, разбира се, е само **образът на най-общата ситуация, валидна за дадено голямо множество български граждани**, спрямо които **българската държава, действайки като политически инструмент на т. нар. посткомунистически мафиотски елит**, упражнява своята власт и осъществява реализацията на престъпните стратегически цели и интереси на този елит.

Отделно от това, обаче, **същата тази** (обслужваща мафиотския елит и имаща чисто инструментален и престъпен характер) **държава, притежава и други (строго специфицирани) специални части, предназначението на които е да провеждат определени строго персонални мероприятия по отношение на дадени конкретно определени обекти на т. нар. „оперативно разработване”**, спрямо които обекти, в зависимост от съответните манипулативни и елиминационни цели и задачи, биват прилагани **най-разнообразни методи и средства**, взети от изключително богатия специален арсенал, в описа на който фигурират и доста голямо множество имащи **медикаментозен характер методи и средства**.

На описанието на най-главните елементи на **един от случаите на прилагане от днешните държавни специални служби лично спрямо мен** на такива именно методи и средства за **терористично политическо и евгенично елиминиране**, са посветени настоящите редове.

И, естествено, **искането ми е да бъде осъществено съответното разследване.**

2.

Разбира се, като имам предвид обстоятелството, че **в своята 35-годишна практика на юрист не познавам нито един случай на реално законосъобразно разследване на каквото и да е мое прецизно описано искане в това отношение, аз съм категоричен, че искането от мен разследване няма да бъде направено и по този конкретно визиран от мен казус**. Въпреки това, обаче, **без настоящите ми редове да представляват какъвто и да е израз на доверие в прокурорско-съдебната система**, аз предявям това искане с намерението да постигна поне няколко **„попътни минимални цели”**; а една от тези цели е да ви предизвикам да се опитате да опровергавате по официален ред и начин фактите, които описвам, и изводите, които извеждам върху тяхната основа; и тъй като съм категоричен, че при какъвто и да е ваш опит да опровергавате по съответния ред посочените от мен факти и основаните върху

тях изводи, в крайна сметка ще се стигне до такъв развой на разследването, при който по категоричен начин ще бъде доказана именно моята теза.

3.

Освен това, преди всичко изрично, ясно и категорично настоявам разследването на всичките тук описани факти и твърдения да бъде осъществено в рамките на едно общо разследване, в което неизменно да бъде включено и разследването на неразривно свързаните с това факти и обстоятелства, описани в изложението ми до всичките вас, което има **индекс LPC-Embassy-047** и **дата 27 септември 2006 г.**, и което е надлежно регистрирано в канцеларията на **Главния прокурор** под **рег. № 14400 от 27.09.2006 г.**

4.

Поне на всичките вас, както поради битността ви на пациенти на българското здравеопазване, така и поради специфичната ви професионална квалификация и ангажираност, би следвало да ви е много добре известно, че в системата на т. нар. „**здравеопазване**” в България съществува **режим на т. нар. „клинични пътеки”**, конкретният детайлен образ на който режим е сравнително често променян, при което, обаче, неговата най-дълбока същностна характеристика винаги си е оставала и продължава да си остава непроменена.

а) Преди всичко следва да бъде отбелязано, че този режим бе приложим само спрямо онези български граждани, които, бидейки здравноосигурени и търсейки медицинска помощ, разчитат да получат тази помощ така, че заплащането за нея да бъде извършено от **Националната здравноосигурителна каса**.

Тъй като по това време **Мафията** вече бе напълно ограбила почти цялото българско население, остана очевидният факт, че **основната маса български граждани**, по отношение на която този режим на „здравеопазване” фактически е приложим, се състои от онези, на които предварително им е била отнета всякаква възможност да заплащат за изследванията и лечението си по друг начин, освен чрез **здравноосигурителната каса**.

Другият очевиден факт е, че този здравноохранителен режим съвсем не е засягал здравеопазването на ангажираните с **Мафията** лица, финансовите активи на които им дават възможността да получат такова луксозно и прецизно здравеопазване, каквото пожелаят. Дори нещо повече – както тогава, така и днес, след всяка престрелка между отделните мафиотски групи ранените престъпници биват пренасяни за лечение в медицинските заведения от държавни хеликоптери, собственост на Министерството на вътрешните работи, а пред болничните им легла застават на почетна стража и охрана специалисти от същото министерство, за колосалната специална издръжка на които специалисти дават своите пари обикновените данъкоплатци.

б) По същество става въпрос за това, че само до преди по-малко от две години: **► всички здравноосигурени български граждани бяха изключително твърдо закрепостени към строго определени общопрактикуващи медицински лица**, към които бяха длъжни да се обръщат при всеки случаи на необходимост от медицинска помощ; **► след което имаха правото и възможността** (или много по-точно – **абсолютното задължение и никаква друга реална възможност**) да получат съответните **специализирани медицински прегледи** само в сградите на онези медицински заведения и само при онези лекари-специалисти, **които изрично са посочени и предписани от общопрактикуващия лекар**; от своя страна, обаче,

общопрактикуващият лекар също така бе законодателно ограничен в конкретните направления на „пътеката“ на конкретните прегледи и изследвания, които имаше правото да предпише; ► след извършването на съответните прегледи и установяването на диагнозата, здравноосигуреният български гражданин имаше правото да бъде лекуван (респективно - опериран) само в съответните медицински заведения и само от съответните лекари-специалисти, които изрично са му предписани като разрешени.

в) Също така, става въпрос и за това, че специално по отношение на онкоболните посочената т. нар. „клинична пътека“ е абсолютно задължителна включително и днес, в наши дни; и че и днес абсолютно всеки онкоболен има правото и възможността да получи своите мизерни живителни глътки въздух само при едно-единствено и изключително строго спазвано условие – ако успее да премине през изключително големия брой жестоки препятствия, поставени му по така натрапената му от държавата „клинична пътека“.

г) Става въпрос, също така, и за това, че е съвсем повърхностна, неправилна, нелепа и невярна всяка аналогия на тази ситуация с крепостническия и тоталитарния комунистически властови режим, тъй като тази съвременна „здрравоопазваща“ ситуация в България е много по-зловеща и по-перверзна от ситуацията, която е съществувала при тези два режима.

д) Става въпрос, също така, и за това, че в изключително тясна и непосредствена връзка с тази именно ситуация се намира и обстоятелството, че както по времето на класическия комунизъм, така и днес със специален закон е направено така, че почти всеки български лекар, включително и жените, е т. нар. „военноорганизирано лице“, на което задължително е даден офицерски чин и което задължително е подписало някаква коварно формулирана декларация за изпълнение на *държавен дълг* и за пазене на *държавна тайна*; която декларация, от своя страна, фактически и юридически се намира в драстично противоречие с професионалното задължение за изпълнение на *лекарския дълг* и за пазене на *лекарската тайна*.

е) А като имаме предвид и обстоятелството, че *българската държава всъщност е само едно от най-нискоерархичните структурни звена от системата на българския филиал на руската Червена мафия*, пределно ясен става отговорът и на въпроса относно същността и характерът на посочените задължения, които, всъщност, се оказват задължение за всеотдайно служене на Мафията и задължение за пазене на тайните на Мафията.

5.

Случи се така, че през ноември и декември 2003 г. присъствувах на няколко придружени с коктейл официални научни и политически събития, на които, макар и в изключително прецизно контролирана от мен доза, все пак консумирах определени напитки и храни, специално и дори тържествено поднесени ми от определени лица, по отношение на които никога не съм имал никакви основания за доверие, но които винаги и почти демонстративно са ми показвали своето „високо уважение и почит“.

Случи се така, че случайно или не, след тези събития получих определени симптоми, които предизвикаха определена лека тревога за здравословното ми състояние; и които симптоми споделих с личната си лекарка, която, от своя страна, след проведения от нея общ преглед, веднага изрично и категорично ми каза, че тези симптоми *не са истински болестни симптоми*, и че не бива да се безпокоя от тях.

Все пак, обаче, двамата с личната ми лекарка стигнахме до единодушното заключение, че за да проверим основателността на своите разсъждения и изводи както относно здравословното ми състояние, така относно подозрението, че някой би искал да ме подтикне към ненужни прегледи и опасни операционни интервенции, ще бъде разумно „аз да тръгна по официален начин по съответната „клинична пътека”” и така да видим какъв ще е крайният резултат.

6.

На 18 декември 2003 г. посетих офиса на единствения лекар-специалист, при когото, съгласно утвърдената „клинична пътека”, личната ми лекарка имаше право да ме изпраща, и това бе **д-р Константинов** от клиниката по вътрешни болести при **І МБАЛ-ЕАД**, намираща се в непосредствена близост до НДК.

Така: ►в официално издаденото ми от него т. нар. „**ехотомографско изследване**” е записано, че имам някакви недостатъчно ясни и нуждаещи се от допълнителни изследвания проблеми в областта на черния дроб и простатата; ►а в устният ни разговор пределно ясно ми бе казано, че най-вероятно се касае за аденомен (туморен) или карцемен (раков) проблем и на двете места; ►и че не бива да се безпокоя особено много, тъй като сега все още е само началният етап от развитието на болестта, на който етап всичко е преодолимо; ►и че той ще ме изпрати при своя много добър приятел и голям специалист по тези проблеми, който се казва **д-р Саид Раджаб** и работи в сградата на т. нар. „Окръжна болница”, намираща се в столичния квартал „Младост-1”.

Официален придружителен документ за аташирането ми по силата на „**клиничната пътека**” при **д-р Саид Раджаб** не ми бе даден, но ми бе казано, че аз устно трябва да му кажа, че при него ме изпраща именно **д-р Константинов**, и че това е напълно достатъчно, за да бъде приет по възможно най-добрия начин.

7.

Посетих офиса на **д-р Саид Раджаб** и там, след сравнително дълъг ритуален и внушаващ безкрайна добронамереност разговор, той, естествено, поиска да види резултатите от **ехотомографското изследване**, които, както сам изрично ми каза, трябва да бъдат приложени в **специалното мое медицинско досие**, което следва да бъде образувано по случая, за да мога да се възползвам от напълно безплатното обезпечаване на подготовката за оперативно отстраняване на **раковия проблем**, което трябва да стане най-късно след две седмици. Любопитно е, че още на този етап **д-р Саид Раджаб** въобще не предпостави наличието на някакъв друг проблем, освен раков, и неговото решаване по друг начин, освен чрез хирургическа операция.

Освен това, любопитно е, че **д-р Саид Раджаб** въобще не съумя да скрие раздражението си от факта, че аз му дадох **черно-бяло ксерокс-копие** от съответния документ, а той няколкократно настоя да му дам оригиналния документ, тъй като от осигурителната каса били признавали само оригинални документи. За мен като професионален юрист бе повече от ясно, че в случая стратегията е да бъде осъществено пълното ми лишаване от оригинална документация, но веднага театрално изразих дълбокото си съжаление и готовността си да донеса оригиналния документ още при следващото си идване при доктора.

Така, след като **д-р Саид Раджаб** овладя раздражението си, като вероятно си помисли, че аз наистина нищо не подозирам, той ме изпрати за специализирано

медицинско изследване. Същото бе извършено в медико-диагностичната лаборатория „Санте”, от която ми дадоха документ с дата **10 януари 2004 г.**, в който изрично е записано, че изследването е по искане на „**Лекуващ лекар: д-р Саид Раджаб**”, както и че резултатът е „**2,39 ng/ml**” при „**референтни граници до 4**”.

След като получих този документ, веднага сканирах оригинала и направих **изключително прецизно цветно принтерно копие**, а оригинала запазах за собствената си документация. После посетих **д-р Саид Раджаб**, на когото казах, че идвам направо от медицинската лаборатория и му нося оригинала на документа. Той реагира очевидно доволен, но не пропусна още в самото начало да ми каже, че му е необходим и оригиналът на изследването, което преди това бе направено от **д-р Константинов**.

Още докато в самото начало на този наш разговор **д-р Саид Раджаб** ми казваше тези думи, аз вече си задавах въпроса „**Дали той наистина ме мисли мен за прекалено глупав?**” и „**Дали наистина не осъзнава, че чрез припряността си в това отношение всъщност изостря подозренията ми?**”.

Странно е, също така, че **д-р Саид Раджаб** въобще не счете за нужно да ми обясни и разтълкува данните от медицинското изследване, и направо **предпостави** както „**безспорно доказаното от изследването наличие на раково заболяване**”, така и „**тази ни среща за приключена поради пределно изясняване на проблема**”.

Затова той съвсем не скри изненадата и раздражението си, когато аз с възможно най-наивен тон и външен театрален вид на човек, малодушно примирил се със жестокостта на съдбата, му казах: „**Доколкото разбирам, възможни са две версии на тълкуване на така визирания резултат, а именно, или че посочения резултат от „2,39 ng/ml” е вътре в рамките на така визираната максимална „референтни граници до 4”, и че в този случай липсва туморно или раково заболяване, или че този резултат е над посочената граница, и че в този случай е налице заболяване. Както разбирам, Вие сте категорично ориентиран към втората версия. Така ли е?**”.

Трябва да призная, че **изключително рядко съм виждал човек с толкова силно изразена върху лицето му изненада**, каквато видях след тези мои думи - **д-р Саид Раджаб** объркано сумолеви, че става въпрос за втория вариант на разсъждение върху медицинския проблем, след което объркано и външно добронамерено започна да ми говори колко много е загрижен за хора като мен, и че аз не бива да се притеснявам от нищо, тъй като операцията ще мине изключително успешно.

При това **от всичките негови думи и цялостното му вербално и жестово поведение личеше, че в неговата глава не съществува абсолютно никакъв друг вариант, освен моето подлагане на хирургическа операция**. Дори нещо повече – аз, като автор на няколко книги по психология на правото и психология на политиката, имах достатъчно ясното усещане, че **в съзнанието и мисловната стратегия на д-р Саид Раджаб моето поставяне на операционната маса наистина има статуса, значението и важността на абсолютно животоспасяващ акт, но ... съвсем не на моя, а на неговия живот**.

Все пак, благоразумно реших че нямам абсолютно никакъв интерес да му давам да разбере, че вече съм разгадал коварната цел, която той преследва, и продължих да се преструвам, че безусловно му вярвам; така, в контекста на тази именно моя стратегия казах на **д-р Саид Раджаб**, че още в най-близките дни ще започнем да осъществяваме

предписаната от него процедура, но че все пак преди това ми е необходимо известно време както да свикна с мисълта за неизбежността на операцията, така и, за всеки случай, да приведа в ред земните си дела.

8.

Още на другия ден, под предлог че осъществявам редовното си пътуване, за да чета редовните си лекции в **Юридическия факултет на Университета**, пристигнах в град Пловдив, поговорих със студентите около един академичен час и ги освободих от лекционните им занятия за деня.

После, по всички правила на конспиративното придвижване се срещнах с **Рени Маврова** и заедно с нея отидохме при **инж. Николай Сомлев**, който по онова време бе директор на една от най-мощните държавни фирми на територията на Пловдив и се намираше на стационарно лечение в една от най-реномираните болници в града, където главен лекар е негов изключително близък приятел. Така това моето посещение в тази болница бе камуфлирано като посещение при намиращ се там болен приятел.

Тъй като там главният лекар на болницата не само бе личен приятел на моите приятели, но и веднага ме позна и възторжено изрази радостта си, че ме вижда не само по телевизията, но и на живо, само няколко минути след нашия разговор лично той ме водеше при няколкото души специалисти, на които лично нареждане веднага да извършат съответните изследвания и неотлъчно стоеше до мен до пълното завършване на абсолютно всички изследвания. Трябва да призная, че през цялото време на тези изследвания самият аз се чувствавах доста неловко, тъй като за първи път през живота ми бях обект на такова изследователско медицинско внимание, на каквото би завидял дори и самият президент на държавата.

В крайна сметка се оказа, че лекарят, който изследваше простатата ми се изказа, че на нейното състояние могат да завидят дори и 30-годишните младежи; а очевидно талантливият млад лекар, който извърши изследване на черния ми дроб бе категоричен, че петното, за което става въпрос, е имало характер на медицински проблем преди около 15 години, и че отдавна не притежава способността да бъде медицински проблем. Впрочем, когато същият лекар ме попита какво точно е било станало с мен преди около 15 години, поради което се е появило това петно, аз му казах, че тогава съм бил в затвора като политически затворник, и че моето убеждение е, че въпросното петно отразява подлагането ми на целенасочено зловредно химическо третиране; а той, аргументирайки се, че му е трудно да си представи съществуването на хора, които биха били способни на такива зловещи действия, каза, че е склонен да смята, че това петно отразява само мизерната и некачествена храна, която ми е била давана; при което изрично подчерта, че дори и да бъде приета моята обяснителна версия, според него това петно много отдавна е престанало да бъде медицински проблем.

9.

Тъй като самият аз съвсем не съм лесен за убеждаване (и особено когато става въпрос да убедя сам себе си) работата съвсем не приключи с медицинските ми прегледи в Пловдив.

След няколко дни взех със себе си 500 лева (около 250 евро), предназначени специално да бъдат платени следващите медицински изследвания, и заминах за град Варна, където в продължение на два дни трябваше да прочета кратък лекционен курс на студентите от тамошния **Юридически факултет на Техническият университет**. След

като на втория ден още рано сутринта освободих студентите, веднага отидох в едно доста скъпо и реномирано медицинско заведение, където ми направиха същите изследвания и ми казаха абсолютно същото, което ми бе казано и в Пловдив.

10.

Така за мен нещата в това отношение напълно приключиха с пределна яснота.

Нека спомена и колоритната информация, че когато още в самото начало разказах на личната си лекарка симптомите, от които се оплаквам, тя, анализирайки цялата съвкупност от симптоми, ме попита как съм със секса, а аз и отвърнах, че във връзка с него **„имам изключително сериозен проблем – категорично не мога да понасям презервативи“**.

Тя доста дълго се смя на това ми **„медицинско оплакване“** и категорично ми каза: **„Докато имаш такова оплакване, бъди сигурен, че няма да имаш никакво друго сериозно оплакване! И не вярвай на никакво друго медицинско изследване, освен на това!“**.

11.

Тъй като после, **до края на януари 2004 г.** аз въобще не се обадих на д-р Саид Раджаб, и тъй като евентуалните резултати от осъществяваните от специалните служби т. нар. **„външни наблюдения и проследявания“** не са били дали абсолютно никакви данни за каквито и да са мои посещения в медицински заведения (вероятно съм бил проследяван само в София!), ситуацията изглежда е била придобила тревожен за тези служби израз и вид.

Така, точно **на 30 януари 2004 г.**, около 11 часа преди обяд, домашният ми телефон иззвъня и напълно неочаквано за мен чух гласа на **Главния прокурор Никола Филчев**.

12.

Тук се налага да направя кратко уточнение.

С **Никола Филчев** сме били не само и не просто състуденти, но и изключително близки приятели още по времето на студентските ни години. После, преди арестуването ми през 1983 г., в продължение на няколко години с него сме били и колеги в **Института за правни науки при БАН**. Дори нещо повече – след излизането ми от затвора през 1989 г., когато аз бях видна политическа фигура от т. нар. опозиция, той, бидейки не само мой колега от **Института за правни науки при БАН**, но и наказателен съдия във **Върховния съд на България**, винаги бе почти плътно до мен и един от най-близките ми приятели. Поради това, когато той ме помоли, **аз с радост се съгласих да бъда негов кум (официален свидетел) на първия му брак** с едно много по-младо от него и доста красиво момиче.

Много по-късно **Никола Филчев** стана **Главен прокурор на България** и през **август 1999 г.**, когато му казах, че имам намерение да замина за Великобритания и да се установя да живея там, той все още имаше човешкото достойнство и приятелската откровеност да признае пред мен, че макар и да е **Главен прокурор**, не разполага с абсолютно никаква власт и възможност да реши не само каквото и да е проблем,

визиран в моите многобройни искания до прокуратурата, но дори и своите собствени проблеми.

Дори нещо повече – именно във връзка с неговите лични проблеми, **през август 1999 г. той изрично и пределно ясно ми каза**, че вече разполага с категоричните доказателства, че **специалните служби при МВР, всички прокурори и всички съдии са назначени на тези длъжности именно от Мафията, и цялостната им дейност е подчинена единствено на интересите на техните господари от Мафията.**

В контекста на това **Никола Филчев** ми каза, че почти веднага след назначаването му за **Главен прокурор** е бил и продължава да е подложен на **изключително интензивен шантаж, директно осъществяван преди всичко именно от специалните служби при МВР**, при което от него се иска не само и не просто да нарушава принципите си на юрист и чисто човешката си съвест, но и съвсем открито или дори демонстративно да извършва престъпления, за които после може да бъде съден. И че той много добре разбира, че ***това се прави, за да го въвлекат колкото се може по-дълбоко във вина***, за да могат по този начин впоследствие да го шантажират още по-силно и по-успешно, и така да го принуждават да узаконява престъпленията на **Мафията**.

Тъй като в някое от следващите ми изложения по друг повод ще ми се наложи да направя поне още едно подобно уточнение относно **Никола Филчев**, тук и засега ще спра само на този наш разговор **през август 1999 г.**, при което ще подчертая, че след това с него сме се срещали и сме имали подобен разговор само **през лятото на 2000 г.**, **след което нашите взаимоотношения постепенно започнаха да преминават в състояние на „ледников период“**, а ***през 2005 г. аз вече официално и публично се отказах от кумството си и го обявих за престъпен слуга на престъпни господари.***

13.

Така, когато **на 30 януари 2004 г. Никола Филчев** ми се обади по телефона, между нас се проведе разговор, главното съдържание на който бе следното:

а) той ми каза, че току-що е бил научил, че съм изключително тежко болен от рак, и че ми се обажда, защото въпреки, че отдавна сме се отдалечили един от друг, той все още счита, че сме приятели, и поради това ми предлага да използва властовите си възможности и да уреди да бъда настанен в **Правителствената болница**, където да получа най-доброто медицинско обслужване;

б) аз му се изсмях изключително ехидно и изрично и ясно му казах, че считам, че в случая той ми се обажда по искане на **Мафията**, която търси начин да ме подмами да вляза в болница, където да ме убият под предлог, че ме лекуват; във връзка с това изрично го попитах от кого и по какъв повод е научил за моето „тежко заболяване“;

в) той ми каза, че: **▶** току-що, само преди няколко минути, е имал някакво оперативно съвещание с подчинени на него **двама полковници от Военната прокуратура**; **▶** съвещанието е било по тема, която мен въобще не ме засяга; **▶** но след съвещанието той ги попитал защо досега не са решили нито една от моите многобройни преписки, намиращи се при тях; **▶** а те му отговорили, че се опасяват да ме извикат на разпит, на който по официален начин да ме трансформират от „жалбоподател“ в „свидетел на извършените престъпления“, тъй като било имало опасност психическото напрежение по време на една такава правна процедура да се отрази твърде зле върху тежкото ми здравословно състояние; **▶** той бил силно

изненадан от това, което чул за здравето ми и ги попитал от какво съм болен и те откъде знаят за това; ►те му били отговорили, че аз съм болен от рак и че за това **разполагали с получена от специалните служби разузнавателна информация**; ►след тези негови думи аз веднага му казах, че той като **Главен прокурор** сега е длъжен да образува разследване срещу тези специални служби, тъй като дори и наистина да съм болен, те нямат абсолютно никакво право и никакъв реален престъпен от моя страна повод да ме подлагат на оперативно разработване и да събират за мен каквато и да е, включително и здравословна информация; ►казах му, също така, че в случая става въпрос за това, че същите тези специални служби са разпространили тази абсолютно невярна „информация”, за да извършат психологическа подготовка на професионалните юридически и политически кръгове, които ме познават, както и на обществеността, след което да се опитат чрез такава именно фалшива информация да обяснят убийството ми, което са планирали и имат намерението да осъществят.

14.

Специално внимание в това отношение заслужава, също така, и още една група факти и обстоятелства.

С **Валентин Александров** се познаваме още от времето на студентските ни години по време на един от неотдавнашните правителствени екипи **той бе Министър на отбраната**, а после се установи на постоянна работа като **старши научен сътрудник в Института за правни науки при БАН**, където станахме колеги, и така започнахме да се виждаме сравнително по-често, отколкото преди.

На 11 февруари 2004 г. имахме **Научен съвет в Института за правни науки при БАН** и: ►още щом се видяхме с **Валентин Александров** десетина минути преди заседанието, той възторжено изрази впечатлението си от блестящия ми външен здравословен вид и изрично ме попита как съм със здравето; ►попитах го дали специално днешният му въпрос относно здравето ми има характера на обичаен ритуален въпрос или е предизвикан от някакви слухове, които е чул; ►той отвърна: „Истината е, че преди около две-три седмици ми казаха, че си тежко болен от рак! Истина е, освен това, че им казах, че не вярвам на това, защото съвсем наскоро се бяхме виждали с теб, разходихме се дълго време по софийските улици, за да си говорим за политика, ти изглеждаше превъзходно и нито се оплака от нещо, нито изглеждаше така, както по-късно се опитаха да ми кажат, че би трябвало да изглеждаш!”; ►после той ми каза, че това му е било казано от **генерал Бриго Аспарухов**³, с когото са приятели, и подробно ми разказа по какъв повод е било станало дума за мен.

15.

Ваши Превъзходителства,

³ По времето, за което става въпрос, пенсионираният **генерал Бриго Аспарухов** е бивш **Директор на Националната разузнавателна служба** (на българското шпионско ведомство) и бивш **депутат в Парламента** от квотата на **Социалистическата партия**. От целият текст и контекст на това, което ми бе казано на мен ми стана ясно, че в случая **Бриго Аспарухов** е бил само обикновен консуматор на разпространената от **специалните служби** дезинформация относно моето здраве; но дори и в този случай вероятно има значение изясняването на причините, поради които **специалните служби** са били счели за нужно да направят обект на своята дезинформация включително и вече отдавна пенсионирания генерал.

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

На 27 септември 2006 г. регистрирах в канцеларията на Главния прокурор искане за разследване на упражнен върху непълнолетната ми дъщеря медикаментозен тероризъм, което искане има индекс LPC-Embassy-047 и рег. № 14400 от 27.09.2006 год.

Днес, с настоящия официален писмен текст, извършвам регистрация в канцеларията на Главния прокурор искане за разследване на упражнен лично върху мен медикаментозен тероризъм.

Също така, днес изрично и ясно декларирам, че съществуват и още няколко напълно документално доказуеми актове на медикаментозен тероризъм, упражнен върху няколко души мои изключително близки хора, с които случаи, обаче, ще ви занимавам с друго подобно писмено изложение и искане за разследване.

Онова, което тук и сега непременно искам да ви кажа, е че от официално публикуваната медицинска статистика относно: от една страна, *извършените в България хирургически отстранявания на различните видове рак*, и от друга страна, *извършените хистологични изследвания на оперативно отстранената тъкан*, е видно, че при повече от половината от пациентите, оперирани и лекувани като имащи рак на стомаха и на белия дроб диагнозата е абсолютно недоказана, и че приблизително същата ситуация е и при пациентите, които са били оперирани и лекувани като имащи други видове раково заболяване – виж: **Cancer Incidence in Bulgaria 2003**, National Oncological Centre, Bulgarian National Cancer Registry, Editors Sh. Danon, Zdr. Valerianova, Tzv. Ivanova, Volume XIV, Sofia, 2006.

Моето категорично мнение е, че тази официална по своя характер медицинска статистика по недвусмислен начин сочи, че:

първо: в България масово се извършват камouflажно мотивирани като здравеопазващи от ракови заболявания изключително голямо множество сложни хирургически, химически, специални лъчеви и множество други медицински третириания, извършвани върху напълно здрави или поне недоказано болни от рак хора;

второ: чрез тези (напълно неоснователни от чисто медицинска гледна точка) третириания тези хора несъмнено биват жестоко и завинаги осакатявани и причислявани към специална ресурсна група, по отношение на която след това се постъпва по множество начини, имащи различни конкретни цели;

трето, истинските мотиви за осъществяването на тази *доказана от статистиката масова практика* подлежат не само на прецизно обществено

обсъждане, но и на още по-прецизно специфично юридическо и в частност следствено-наказателно проследяване и обсъждане, при което е необходимо да бъдат анализирани включително и възможностите да се касае за прилагане на сравнително добре замаскирана престъпна мафиотска и/или правителствена стратегия на геноцидно и евгенетично (евгенично) прочистване на определени слоеве от населението, подбирани по определени критерии (като напр.: всеки, който попадне в мрежата на капаните; всички икономически слаби (и в частност - етнически) социални слоеве; специфичен подход към различните интелектуални, възрастови или полови групи; и прочее).

16.

Ваши Превъзходительства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Очевидно е, че така посочените от мен факти, обстоятелства и доказателствени средства по недвусмислен начин свидетелствуват, че специалните служби при МВР и преди всичко ръководената от генерал Иван Чобанов специална служба са осъществявали по отношение на мен престъпна дейност, която подлежи на наказателно разследване и съдебно преследване.

Настоявам това да бъде осъществено!

6 ноември 2006 г.

Янко Н. Янков